

Д-ръ Тиховъ. Въ всѣки случай, по-голъма жертва ще дадешъ ти.

Дѣла. Какво ще да става.

Д-ръ Тиховъ. Моето посрѣдничество става излишно.

Дълго мълчание.

Чува се цигулката.

Д-ръ Тиховъ. (Намръща се). Той пакъ свири. Хемъ му говорихъ.

Дѣла. Не е право да ограничавате човѣка.

Д-ръ Тиховъ. Споредъ мене, той ще направи по-добръ да напусне селото. Нека се готви другадѣ.

Дѣла. (Съ горчива насмѣшка). И това било хора на бѣдащето челоуѣчество.

Д-ръ Тиховъ. Я затвори прозореца, защото щомъ чуй Павелъ, ще . . .

Мълчание.

Чува се ходене изъ съседната стая.

Дѣла. (Приближава се до вратата). Станалъ.

Д-ръ Тиховъ. Здравѣй, Павле!

Павелъ. (Гласа). Ти ли си билъ. (Чува се [гласа му]).

Дѣла. Вѣроятно ще му докладвашъ, та да измѣза.

Д-ръ Тиховъ. (Укорно). Дѣла!

Влиза Павелъ.

Павелъ. (Сломенъ и помраченъ). Здравѣй, Добре.

Д-ръ Тиховъ. Много спишъ бе!

Павелъ. По право много се търкалямъ; то не е сънъ, а кошмари.

Д-ръ Тиховъ. Въ тия горещини — съня бива такъвъ.